

A Pécsi Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Wagner Ügyvédi Iroda által képviselt **I. rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a dr. Szabó András Pál jogtanácsos által képviselt **II. rendű alperes neve** (címe) II. rendű, a dr. Holobrádi Emese Ügyvédi Iroda által képviselt **III. rendű alperes neve** (címe) III. rendű, az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **IV. rendű alperes neve** (címe) IV. rendű, a dr. Kiss Mária Terézia ügyvéd által képviselt **V. rendű alperes neve** (címe) V. rendű, a **B.** ügyvezető által képviselt **VI. rendű alperes neve** (címe) VI. rendű, a dr. Kiss Mária Terézia ügyvéd által képviselt **VII. rendű alperes neve** (címe) VII. rendű, és a **M.** jogtanácsos által képviselt **VIII. rendű alperes neve** (címe) VIII. rendű alperesek ellen - kártérítés megfizetése iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. február 11. napján kelt .../158/II. számú ítélete ellen a felperes részéről 165. és 167. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű alperesnek egyenként 317.500 (háromszáztizenhétezer-ötszáz) forint, a IV. alperesnek 250.000- (kettőszázötvenezer) forint, az V. és VII. rendű alperesnek egyenként 317.500.-317.500.- (háromszáztizenhétezer-ötszáz - háromszáztizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékes állami adóhatóság felhívására, a felhívásban megjelölt időben és módon 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint másodfokú feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította, és a felperest az alperesek javára perköltség megfizetésére kötelezte. Az I. és II. rendű alperes vonatkozásában döntését arra alapította, hogy ők a gazdasági életben részes jogi személyek, így velük szemben az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikke, és a Pp.2.§-a megsértésére alapítottan kártérítés iránt igényt nem lehet érvényesíteni, e jogalapon fellépni csak a hatósági eljárás során ügyféllel szemben álló hatósággal szemben lehet, az 1991.évi XLIX. tv. (Cstv.) 54.§-a csak a felszámolóra vonatkozik, így ez sem lehet az I.-II. rendű alperesek felelősségének jogalapja, az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339.§ és 348.§, valamint 349.§-ra alapított igényt pedig azért találta alaptalannak, mert álláspontja szerint - ilyen jogcímen - a felperes keresetösségi joggal nem rendelkezik, miután az általa megjelölt magatartásokból eredően kár **R.** Kft.-t érthette. Ugyanakkor az I. rendű alperes elévülési kifogását is alapos találta, mert a felperes csak 2007 februárjában szólította fel az I. és II. rendű alperest az ingatlan adásvételéből eredően eredeti állapot helyreállítására, az elévülés nyugvása pedig amiatt,

hogy a felperes szabadságvesztés büntetését töltötte, nem állapítható meg. Utalt a Cstv. 41.§ (1) bekezdésére is, mert az I. rendű alperessel szemben folyamatban volt felszámolási eljárásban a felperes nem jelentett be hitelezői igényt, ezért a követelés I. rendű alperessel szemben megszűnt.

A III. rendű alperessel, mint a **R. Kft.** felszámolójával szembeni keresetet az Alaptörvény és a Pp.2.§-a megsértése miatt a fentebb - I.-II. rendű alperesekkel szembeni felelősség körében - kifejtett okból találta alaptalannak, a Cstv. 54.§-a alapján előterjesztett kereset körében pedig az volt a jogi álláspontja, hogy a felperes e jogcímen nem léphet fel, mert nem volt a Kft. hitelezője, és az adós tagjaként sem illeti meg ez a jog. Utalt arra, hogy a felperes kizárólag a Cstv. 61.§ (4) bekezdése alapján léphetett volna fel a felszámolóval szemben a gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnés után fennmaradó vagyon felosztása iránt. Megállapította ugyanakkor, hogy a III. rendű alperes a terhére felhozott magatartások, intézkedések egyikével sem sértette meg a Cstv. 54.§-ában írt kötelezettségeit, kártérítési felelőssége ezért sem áll fenn.

A IV. rendű alperessel szembeni keresetet az elsőfokú bíróság a követelés elévülése miatt utasította el, megállapítva, hogy a felperes által megjelölt károkozó magatartás - azaz a permegszüntető végzés meghozatala, és a perfeljegyzés törlése iránti intézkedés - 2006. december 20-án történt, a felperes kárigénye - 5 év elteltével - 2011. december 20-án elévült, ezért bírói úton nem érvényesíthető.

Az V. és VI. rendű alperesekkel mint a **R. Kft.** felperessel szembeni - jogerős ítéleten alapuló - követelésének engedményeseivel szemben előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság azért találta alaptalannak, mert azt állapította meg, hogy a felperesnek az engedményezési jogügyletek érvénytelenségének megállapítására nincs keresetösségi joga, a felperes nem volt szerződő fél, a követelés kötelezettjeként az engedményezés a törvényes jogát nem veszélyeztette, harmadik személyként a vitában érdekelt félnek nem tekinthető.

A VII. rendű alperessel szembeni keresetet az elsőfokú bíróság azért találta alaptalannak, mert vele mint magánszeméllyel szemben sem az Alaptörvény, sem a Pp., sem a KET., sem a Cstv. alapján kártérítési igény nem érvényesíthető, ugyanakkor bírói felhívás ellenére sem terjesztett elő a felperes vele szemben konkrét tényállítást tartalmazó keresetet, a VII. rendű alperes az egyik hitelező törvényes képviselőjeként vett részt a felszámolási eljárásban, terhére semmilyen károkozó magatartás nem állapítható meg.

A VIII. rendű alperessel szembeni kereset szintén elévülés miatt utasította el az elsőfokú bíróság, az elévülés kezdő időpontjának 2007. május 21-ét tekintette, mert ekkor kapta meg a felperes a földhivatali eljárással kapcsolatos beadványára a VIII. rendű alperes válaszát, a keresetet pedig csak 2014. május 5-én terjesztett elő.

A személyiségi jogsértésre alapított keresetet az I., IV. és VIII. rendű alperesekkel szemben elévülés miatt, a II.,III.,V., VI. és VII. rendű alperessel szemben pedig azért utasította el, mert álláspontja szerint ezek az alperesek a felperessel nem álltak jogviszonyban, nem voltak kapcsolatban, csak a felperes tulajdonában álló gazdasági társasággal, ezért ők a felperes mint természetes személy emberi méltóságát nem sérthették meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresete teljesítését. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság több lényeges eljárási szabálysértést követett el, nevezetesen, az érdemi határozatát anélkül hozta meg, hogy a vele szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján bejelentett elfogultsági kifogás

elbírálása megtörtént volna, a tárgyalások mindegyikét a Pp.-ben előírt 60 napos határidő végére, az 59. napra tűzte ki, nem folytatta le az indítványozott bizonyítást, nem észlelte, hogy az I. rendű alperes az eljárás során másfél évig - a kötelező jogi képviselet ellenére - jogi képviselő nélkül tett nyilatkozatot, mert felszámoló a korábbi jogi képviselő részére meghatalmazást nem adott, a VI. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet pedig annak ellenére találta alaptalannak, hogy a VI. rendű alperes - jogi képviselő hiányában - hatályos ellenkérelmet nem terjesztett elő. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú eljárásban a bíróság nem biztosította számára sem a törvény előtti egyenlőséget, sem a tisztességes eljáráshoz való jogot. Állította, hogy követelése nem évült el, miután 2007. óta folyamatosan érvényesítette mindegyik alperessel szemben követelését. A IV. rendű alperes tekintetében kiemelte, hogy a ... Bíróság mint másodfokú bíróság .../13. szám alatt hozott határozatában megállapította, hogy a ... Bíróság bírái megsértették az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény 6. Cikkének 1. pontjában, és az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében írt tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát azzal, hogy a büntető eljárásban eljárak annak ellenére, hogy korábban elfogultságot jelentettek be, ez történt a jelen kereset alapjául hivatkozott perben is, ez helyzet álláspontja szerint elegendő a kárfelelősség megállapításához.

Az I.,II.,IV.,V.,VII. rendű alperes a fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, és abból érdemben helyes jogi következtetést vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozását a másodfokú bíróság alaptalannak találta az alábbi okok miatt:

A felperes a Pp. 13.§ (1) bekezdés e) pontja alapján jelentett be elfogultságot az elsőfokú bírósággal szemben. A Pp. 19.§ (1) bekezdése szerint az a bíró, aki a személyére vonatkozó kizárási okot maga jelentette be, bejelentésének elintézéséig a perben nem járhat el. Minden más esetben az érintett bíró továbbra is eljárhat ugyan, de ha a 13.§ (1) bekezdésének a-d) pontja alá tartozó kizárási okról van szó, a bejelentés elintézéséig az érdemi határozat hozatalában nem vehet részt. Az idézett jogszabályi rendelkezések értelmében az elsőfokú bíróság jogosult volt a felperes elfogultsági kifogása elbírálásának bevétele nélkül érdemi határozatot hozni, és az eljárásból nem is volt kizárt, ezt igazolja a ... Törvényszék .../6. szám alatti - az elsőfokú határozat meghozatalának napján kelt - végzése, melyben a bíróság az eljáró bíró kizárását megtagadta.

Nem történt eljárási szabálysértés az I. rendű alperes perbeli képviseletével összefüggésben sem. A Kúria az EBH2010.2147. szám alatti határozatban, valamint a Kúria honlapján közzétett Kfv.V.35.244/2014/7. szám alatti eseti döntésben úgy foglalt állást, hogy az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvénynek az ügyvédi megbízás megszűnését szabályozó 25.§-a, a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) felszámoló képviseleti jogát szabályozó 27/A.§ (12) bekezdése, a felszámolás kezdő időpontjától a felszámoló jogairól rendelkező Cstv.34.§ (1), (2) bekezdései, valamint a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvénynek a cégnyilvánartartás közhitelességét kimondó 22.§ (1) bekezdése rendelkezéseire figyelemmel a gazdasági társaság meghatalmazottjaként eljáró ügyvéd képviseleti jogosultsága nem szűnik meg a társaság szervezeti képviselőjének személyében utóbb bekövetkezett változás miatt, a képviselet ellátására jogosultság mindaddig, amíg a cégjegyzékbe

bejegyzett új szervezeti képviselő a meghatalmazást, illetve annak alapjául szolgáló megbízási szerződést fel nem mondja, és a meghatalmazás megszűnését a bíróságnak be nem jelenti. Az I. rendű alperes 2014. július 3-án került jogerősen felszámolás alá, 2014. december 3-án a bíróság felhívására a korábban is eljáró ügyvéd csatolta a felszámolótól származó meghatalmazást, a két időpont közt is jogosult volt azonban eljárni, és az ebben az időszakban tett nyilatkozatai sem hatálytalanok.

A VI. rendű alperes képviselétével összefüggésben sem követett el az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést. A VI. rendű alperes Pp. 73/A.§ (1) bekezdés b) pontjában írtak ellenére jogi képviselővel nem rendelkezett, így a Pp. 73/B.§ (1) bekezdése alapján a perbeli cselekménye és nyilatkozata hatálytalan, ez azonban nem jelenti azt, hogy a vele szemben előterjesztett keresetet minden további vizsgálódás nélkül teljesíteni kellett volna. A felhívás ellenére elmulasztott nyilatkozattétel következménye az, hogy a mulasztó fél nyilatkozata bevárásának hiányára, illetve a másodfokú eljárásban új tényre, bizonyítékra Pp. 141.§ (6) bekezdése értelmében nem hivatkozhat. Nem sértett ezért eljárási szabályt az elsőfokú bíróság azzal, hogy a VI. rendű alperessel szembeni kereset jogszabályi feltételeinek fennállását nyilatkozat hiányában is vizsgálta.

Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a Pp. kiemelt jelentőségű perekre vonatkozó 5. rész XXVI. fejezetének rendelkezéseit sem, az ott írt határidőket betartotta, olyan jogszabályi rendelkezés pedig nincs, amely lehetővé tenné a kiemelt ügyet tárgyaló bírónak, hogy csak egy üggyel foglalkozzon, vagy az ügy átszignálását kérje.

A fentiekre is figyelemmel nem észlelt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság eljárásban lényeges eljárási szabálysértést, amely akár a Pp. 252. (1) bekezdése, akár a Pp.252.§ (2) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül helyezését indokolná.

A per érdemével összefüggésben a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes a perben saját vagyonában bekövetkezett kárát, személyét ért sérelem - emberi jogai megsértése - miatt bekövetkezett nem vagyoni kárát, az Alaptörvény által garantált jogai (Alaptörvény XXIV.,XXVIII. Cikke) és a tisztességes eljáráshoz való jog (Pp.2.§) megsértése miatti kárigényét érvényesítette, állította, hogy az általa felhozott alperesi magatartások a vagyonában kárt okoztak, személyiségi jogait, illetőleg tisztességes eljáráshoz, törvény előtti egyenlőséghez, egyenlő bánásmódhoz való jogát sértették.

Az I. rendű alperessel szembeni kereset körében annak a ténynek van döntő jelentősége, hogy az I. rendű alperes elleni felszámolási eljárásban a felperes jogvesztő határidőn belül a perbeli követelést hitelezői igényként nem jelentette be, követelése a Cstv.38.§ (2) bekezdésére tekintettel az I. rendű alperessel szemben megszűnt, a vele szemben előterjesztett keresetet ezért önmagában e tényre tekintettel el kellett utasítani. Az elsőrendű alperessel szembeni kereset körében az elsőfokú bíróság által felhozott egyéb indokokat a másodfokú bíróság mellőzi.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy felperes az Alaptörvény megjelölt cikkére, valamint a Pp. 2.§-ának megsértésére a kereset jogalapjaként a II., III.,V.,VI., és VII. rendű alperesekkel szemben nem hivatkozhat, és ezen alperesekkel szemben - a III. rendű alperes kivételével - nem hivatkozhat a Cstv. 54.§-ára sem, ezek az alperesek e jogszabályi rendelkezéseket nem szeghették meg, miután azok rájuk vonatkozó rendelkezést nem tartalmazzák. E jogszabályi rendelkezések kötelezettséget a IV. és VIII. rendű alperesre rónak, azok megszegéséből eredő igény azonban elévülési időn belül érvényesíthető. Az elévülés kezdő időpontjának - egyéb peradat, és ezzel ellentétes felperesi előadás hiányában - az alperesek sérelmezett magatartásának időpontját

kell tekinteni, mely a IV. rendű alperes esetében 2006. december 20. napja, a VIII. rendű alperes esetében pedig 2007. május 21. napja volt. A felperes által hivatkozott, 2007-ben indított peres eljárás tárgya kizárólag a **R. Kft.** „f.a.” tulajdonában álló ingatlanra kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása, valamint a felszámolóval, a III. rendű alperessel szembeni kártérítési követelés volt, a felperes a személyiségi joga sérelmére alapított igényeit csak 5 év elteltével, a jelen eljárásban, 2013. december 24-én jelentette be, egyéb, az elévülés megszakítására alkalmas jogi tény nem is állított, ezért a perindításkor követelése elévült. A felperes szabadságvesztés büntetése miatt az elévülés nyugvása nem állapítható meg, a felperes jogai gyakorlásában nem volt akadályoztatva, ez jól látható az ebben az időben írt számtalan beadványából is. Ezen túl a felperes IV. rendű alperessel szemben a Pp.2.§-ára alapított kárigényt nem is érvényesíthet, mert erre a Pp. kifejezett rendelkezése folytán csak az jogosult, aki az eljárásban fél volt, a felperes pedig az által sérelmezett perben nem volt fél, fél a **R. Kft** volt, melynek kárigényét, - az elsőfokú bíróság helyes jogi álláspontja szerint - a felperes nem érvényesítheti.

A fenti jogcímeken túl a felperes keresetét a Ptk. 339.§-ára - illetve a IV. és VIII. rendű alperesekkel szemben a Ptk.348.§-ára és 349.§-ára - alapította, és e jogcímre hivatkozva is vagyoni és nem vagyoni kártérítést érvényesített. Az e jogcímre alapított kereset körében perbeli legitimációja nem vonható kétségbe, de csak saját kárát érvényesítheti, a **R. Kft** kárának megtérítése iránt - ahogy az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette - nem indíthat pert.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében a másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a IV. és VIII. rendű alperesekkel szemben a Ptk. 339.§-ára, 348.§-ára és 349.§-ára alapított nem vagyoni kárigény is elévült a fentebb - az Alaptörvényre és a Pp.2.§-ára alapított igénnyel összefüggésben - kifejtett okból.

A személy által elszenvedett sérelmek kompenzálására a nem vagyoni kártérítés jogintézménye szolgál, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, akkor követelhet nem vagyoni kártérítést, ha bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt nem vagyoni kárpótlás megállapítása és megítélése, a kártérítés feltétele, hogy a károkozó magatartás a károsult valamely személyiségi jogát sértse. A felperes a II., III.,V.,VI., és VII. rendű alperesekkel szembeni nem vagyoni kártérítése alapjaként nem hozott fel olyan tényeket, nem jelölt meg olyan magatartásokat, amelyekből akárcsak közvetve a felperes személyiségi jogának - jó hírvének, méltóságának, emberi jogainak - sérelmére lehetne következtetni, a velük szemben előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti kereset ezért alaptalan.

A felperes vagyoni kártérítés iránti keresete körében a másodfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból a következőket emeli ki:

Felperes a felszámolási eljárás eredményeként megszűnt **R. Kft.** egyedüli tagja volt. A Kft. felszámolási eljárása ... Bíróság .../44. számú, 2012. december 17-én emelkedett jogerőre végzésével fejeződött be. Záróvégzésében a bíróság az **N. Kft.** hitelezőnek 2.652.193 forint kifizetését rendelte el, megállapította, hogy további hitelezői igényekre nincs fedezet. A felszámolás befejezésekor a felperes részére a Cstv. 61.§ (1) bekezdése szerint felosztható vagyon nem volt. A bejelentett hitelezői igények összege 585.800.767 forint volt. A III. rendű alperes mint felszámoló a felszámolási eljárás során az adós tulajdonában álló **h.-i** ingatlant - melynek felszámolási nyitómérlegben szereplő értéke 698.647.000.-forint volt - 180.000.000.-forintért értékesítette hét sikertelen árverést követő nyolcadik árverésen, az ingatlan, valamint a felperessel szembeni követelés értékesítési bevételeiből 185.283.892 forint felszámolási költség került kifizetésére, mely

nagyrészt az ingatlanon történt építkezés kivitelezőjének vállalkozói díja volt.

A felperes a per során az egyes alperesekkel szembeni vagyoni kártérítés ténybeli alapjaként pontos tényállást nem terjesztett elő, beadványaiból megállapítható volt, hogy kárát - közvetve - a **R. Kft** felszámolás során bekövetkező megszűnéséből, a Kft. **h.-i** ingatlana értékesítésének tényéből, illetve annak áron aluli értékesítéséből eredezteti. A felperesnek a felszámolási eljárásból, a felszámolás alatti felszámolói eljárásból, az ingatlan - esetleges áron aluli - értékesítéséből kára csakis abban az esetben keletkezhetett, ha ennek eredményeként állt elő az a helyzet, hogy felszámolás befejezésekor részére felosztható vagyon nem maradt, illetve azt a kárt érvényesítheti, amennyi - az esetleges alperesi károkozó magatartások nélkül - a Kft. megszűnési felosztható vagyona lett volna. A felperes állított vagyoni kára bekövetkezésének időpontja a Kft. megszűnésének időpontja, a felperes kárigénye a Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint ekkor, azaz 2012. december 17. napján vált esedékessé, ezért a vagyoni igénye a perindításkor egyik alperessel szemben sem évült el.

A kártérítési felelősség egyik feltétele a károkozó magatartás és a kár közti ok-okozati összefüggés, azt kellett ezért elsődlegesen vizsgálni, hogy mely alperesek felperes által megjelölt magatartásának milyen szerepe lehetett felperes esetleges károsodásában, azaz melyek azok az alperesi magatartások, amelyek oksági kapcsolatban állhatnak azzal a ténnyel, hogy felperes elesett a Kft. jogutód nélküli megszűnésekor neki jutó vagyontól.

A felperes a **R. Kft.** felszámolása jogerős elrendelését, mint felróható magatartást egyik alperes terhére sem jelölte meg károkozó magatartásként, nem vitatta, hogy a felszámolás elrendelésekor a gazdálkodó szervezetnek tartozása volt. A felszámolási eljárással összefüggésben az alábbi körülményekre hivatkozott:

Állította, hogy a felszámolási eljárás egyezséggel befejeződhetett volna, de az egyezés nem jött létre, mert bár a korábban bejelentkező hitelezőit az adós kifizette, a VII. rendű alperes a **R. Kft.** törvényes képviselőjeként a **R. Kft.** felszámolási eljárásában hitelezői igényt jelentett be annak ellenére, hogy a két cég közti szerződés tiltotta a felszámolási eljárás kezdeményezését, így a felszámoló is jogszabálysértést követett el a hitelezői igény nyilvántartásba vételével, emellett azonban a felszámoló maga is akadályozta az egyezés létrejöttét, mert az adós egyezés körébe vonható vagyonáról nem adott tájékoztatást.

A VII. rendű alperessel szemben a felperes az általa sérelmezett magatartás miatt kárigényt nem érvényesíthet. VII. rendű alperes felperes által sérelmezett tevékenységét a **R. Kft.** vezető tisztviselőjeként fejtette ki, az e jogkörében esetlegesen okozott károkért pedig a jelen ügyben még alkalmazandó Gt. 30.§ (2) bekezdése alapján a gazdasági társaság felel.

A **R. Kft.** - egyezséget megghiúsító - hitelezői igényének nyilvántartásba vétele során a felszámoló a felperes által megjelölt okból nem követett el jogszabálysértést, a felperes által hivatkozott szerződés a **R. Kft.** számára a felszámolási eljárás kezdeményezését tiltotta, nem a más által indított eljárásban a követelése bejelentését, így a még akkor sem volt jogszabálysértő a felszámoló intézkedése, ha e szerződési feltételt egyáltalán figyelembe kellett vennie. Az egyezés létrejöttét sem a felszámoló magatartása hiúsította meg, hanem az a tény, hogy a **R. Kft.** nem terjesztett elő az felszámolási eljárás során a Cstv. 41.§ (4) bekezdése szerinti fizetőképesség helyreállítására alkalmas programot és egyezségi javaslatot, és a bejelentett hitelezői igények kielégítéséhez pénzeszköz nem állt rendelkezésre, ennek pedig egyik legjelentősebb oka az volt, hogy a felperes a társaság felé fennálló 300 millió forintot meghaladó tartozását nem fizette meg.

A másik körülmény, amit a felperes a felszámolással összefüggésben felhozott, a **h.-i** ingatlan értékesítése volt. A felszámolás alá került gazdasági társaság ingatlanvagyonának értékesítésében az II. és III. rendű alperes volt érintett, illetve a felperes álláspontja szerint az értékesítésben a IV. és VIII. rendű alperes magatartása is közrehatott.

A felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet felszámolójának nem csak joga, de legalapvetőbb kötelezettsége a Cstv.48.§ (1) bekezdése szerint az adós vagyonának értékesítése, így önmagában a jogszerűen elrendelt felszámolási eljárásban történt értékesítés ténye kártérítési felelősséget nem alapozhat meg. A II. rendű alperesnek az értékesítésben semmilyen szerepe nem volt, az I. rendű alperesnek biztosított hitelt, és ennek fedezeteként került bejegyzésre a javára jelzálogjog, mely ténynek azonban az állított felperesi kárral nincs oksági kapcsolata.

A IV. rendű alperessel szemben a felperes arra hivatkozott, hogy a **R. Kft.,f.a.** ellen ajándék visszakövetelése iránt folyamatban lévő eljárásban 2006. december 20-án permegszüntető és perfeljegyzés ténye törlése elrendeléséről rendelkező végzést hozott, e magatartás azonban még távoli oksági kapcsolatban sem áll a felperes által állított kár bekövetkeztével, a per befejezése az Inytv. 65.§ (1) vagy (2) bekezdése alapján mindenképpen a perfeljegyzést törléséhez vezetett volna a IV. rendű alperes közreműködése nélkül is, de a III. rendű alperes számára az ingatlan értékesítésének a perfeljegyzés nem is volt akadály, és azt nem is a perfeljegyzés törlése tette lehetővé, így közömbös, hogy egyébként a IV. rendű alperes a törlésről rendelkező végzését az elfogultság bejelentése után hozta-e meg.

A VIII. rendű alperessel megjelölt magatartása sem áll okozati összefüggésben a felperes által állított kárral, mert az ingatlan jogszerű értékesítési folyamatában nem tanúsított olyan magatartást, amiből a felperesnek az állított kára származhatott volna. Az ingatlan értékesítését nem a perfeljegyzés törlése, hanem jogszabály tette lehetővé a felszámoló számára, emellett pedig VIII. rendű alperes a tulajdonosváltás bejegyzése során az Inytv. 51.§ (1) bekezdése szerint a bejegyzési kérelmet csak akkor utasíthatta volna el, ha a bejegyzés alapjául szolgáló okiratnak olyan tartalmi vagy alaki hiányossága van, amely miatt az nyilvánvalóan érvénytelen, azaz, ha az érvénytelenség önmagában az okirattól megállapítható, ezt pedig a felperes sem állította.

A fentiek okán a felperes állított kárával oksági kapcsolatban egyetlen tény állhat, a **R. Kft.** tulajdonában álló **h.-i** ingatlan áron aluli értékesítése, mellyel kapcsolatban egyedül a III. alperes magatartása kerülhet szóba. E magatartásra alapított kárigény is alaptalan azonban az alábbi okok miatt:

A Cstv.49.§ (1) bekezdése szerint a felszámoló az adós vagyontárgyait nyilvánosan értékesíti a forgalomban elérhető legmagasabb áron. A kialakult bírói gyakorlat szerint (BDT2006.1479, BDT2008.1873) a forgalomban elérhető legmagasabb vételár nem azonos a vagyontárgy piaci értékével, a forgalomban elérhető legmagasabb ár a törvény által előírt nyilvános értékesítési formák alkalmazása mellett elérhető legmagasabb ár. Ha tehát a felszámoló a vagyontárgyat a törvényben foglalt értékesítési formákra vonatkozó rendelkezéseknek eleget téve, azokat betartva értékesíti, az ennek keretében elért vételár a forgalomban elérhető legmagasabb árnak felel meg.

A III. rendű alperes mint felszámoló az ingatlant nyolc alkalommal hirdette meg értékesítésre, majd a nyolcadik pályázat alapján sikerült értékesítenie. A felperes az értékesítés szabályosságát, a felszámoló eljárásának jogszerűségét nem vonta kétségbe, a pályázat alkalmazásával elért vételárát ezért a forgalomban elérhető legmagasabb vételárnak kell tekinteni, különös figyelemmel a hét eredménytelen értékesítési kísérletre. A III. rendű alperes tehát a Cstv. 54.§ által támasztott

követelménynek eleget téve, a tőle elvárható magatartást tanúsította, így vele szemben az alacsony értékesítési ár - és ennek következményeként a felszámolás befejezés kori vagyonihiány - miatt kárigény nem érvényesíthető.

A másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével a felperesi kereset V., és VI. rendű alperessel kapcsolatos - szerződés érvénytelenségének megállapítása - része tekintetében. Az V. és VI. rendű alperes a felperessel szemben jogerős ítéleten alapuló követelés engedményese, az engedményezési szerződésekben megjelölt követelések adósa, az engedményezési szerződések esetleges érvénytelensége az engedményezési szerződés alanyainak viszonyára hat ki, az érvénytelenség jogkövetkezményeit a közöttük fennálló jogviszonyban kell levonni, az érvénytelenség az adós fizetési kötelezettségét nem befolyásolja (EBH2003.868.), ezért annak megállapítása iránt pert sem indíthat.

A felperes V. és VI. rendű alperes elleni kártérítési igénye ténybeli alapjaként nem jelölt meg olyan magatartást, ami bármilyen távoli oksági kapcsolatban állhatna a felperes állított vagyoni kárával, ezért helyes velük szemben is a keresetet elutasító ítélet.

A felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségeit megfizetni, mely költség összegét az ügyvéd, illetve jogtanácsos által képviselt alperesek részére a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, figyelembe véve azt, hogy a másodfokú tárgyaláson egyik alperes sem jelent meg, és rövid ellenkérelmet is csak I.,II., IV. és VI.,VII. rendű alperesek terjesztettek elő. A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett másodfokú eljárási illetéket a felperes az Itv. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Pécs, 2016. június 29.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró